

Folketingets Lovsekretariat

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

Dato: 15. december 2004

JBO/ J.nr. 222-1440

Under henvisning til Folketingets brev af 7. december 2004 følger hermed – i 80 eksemplarer – socialministerens svar på spørgsmål nr. S 1307, stillet af Pia Kristensen (DF).

Spørgsmål nr. S 1307:

”Vil ministeren tage initiativ til, at handicappede, der får behov for ekstra ydelser, fremover ikke længere skal dokumentere deres udgifter på forhånd, men kan få tilsagn om hjælp mod efterfølgende at dokumentere deres udgifter ved regning?”

Svar:

Efter servicelovens § 84 udmåles merudgiftsydelsen ud fra størrelsen af den enkelte ansøgers sandsynliggjorte, nødvendige merudgifter som følge af funktionsnedsættelsen. Heri ligger ikke, at den pågældende *skal* kunne dokumentere sine udgifter, men blot at han/hun skal sandsynliggøre sine udgifter.

Med sandsynliggjorte merudgifter menes, at der laves et overslag over omfanget af de behov, som den pågældende efter al sandsynlighed vil få i det kommende år, og hvad det medfører af merudgifter. Den handicappede person skal således ikke søge kommunen om hjælp for hver enkelt merudgift men derimod for de samlede sandsynliggjorte merudgifter, der er en følge af funktionsnedsættelsen, for det kommende år. Overslaget over merudgifterne fastlægges ud fra kendskabet til niveauet generelt for de omhandlede udgifter.

Det kan være svært i starten af et forløb at få alle de merudgifter med, som har tilknytning til den pågældendes varigt nedsatte funktionsevne. Der er derfor i Socialministeriets vejledning om merudgifter ved den daglige livsførelse lagt op til, at det bør overvejes at lave en opsamling efter en kortere periode fx efter 2-3 måneder, første gang ydelsen udmåles.

Hvis der akut indtræffer væsentlige ændringer i den pågældendes situation og behov, forudsættes ydelsen også reguleret for et kortere tidsrum blandt andet for at kunne dække større enkeltudgifter på det tidspunkt, hvor merudgiften opstår. Udgifter, der er en følge af almindelige prisstigninger, anses ikke for at være en væsentlig ændring i den pågældendes situation. Derimod vil udgifter, der pludseligt er opstået som følge af den pågældendes nedsatte funktionsevne, kunne bevirke, at ydelsens størrelse tages op til fornyet overvejelse.

Hvis der opstår behov for dækning af en enkeltstående merudgift, kan dette ske ved en særlig udbetaling uden regulering af det månedlige beløb.

Jeg synes, at vi med både bekendtgørelsen om merudgifter ved den daglige livsførelse samt den tilhørende vejledning har gjort det meget klart for kommunerne, at det er ansøgerens sandsynliggjorte merudgifter, der skal lægges til grund ved udmålingen af merudgiftsydelsen. Dette gælder både i den første samlede vurdering af den pågældendes merudgifter i det kommende år, men så sandelig også når der er tale om udgifter, som ligger ude i fremtiden, og som der er sandsynlighed for vil opstå.

På denne baggrund finder jeg ikke grundlag for at tage initiativ til ændringer. Dette skal også ses i lyset af, at Ankestyrelsen forudsættes at komme med en praksisundersøgelse om anvendelsen af servicelovens § 84 i starten af det nye år.

Eva Kjer Hansen

/Vibeke Køie